

Мій утрачений елемент

КУПИТИ

Цей твір рекомендуємо для аудиторії віком старше 18 років!

Луна й Ліам вирости разом у маленькому містечку, розділяючи все — мрії, страхи, надії. Їхній зв'язок здавався нерозривним, поки один фатальний день не змінив усе. Невиконана обіцянка. Зраджена довіра. Катастрофічні наслідки. І... розплата.

Роки по тому доля знову зводить їх — цього разу в Нью-Йорку. Та найкращий друг Луни, її надійний захист і опора, безслідно зник. Тепер Ліам — холодний, відсторонений незнайомиць, чиї слова повні отрути. Очі його горять жагою — але жадає він не тільки помсти...

Зраджена довіра, жага відплати, бажання забути... Та чи можливо забути людину, з якою у вас одна душа на двох?

Коли закохуєшся в місяць,
більше не дивишся на зорі.
І моїм місяцем була вона.

Наталіна Касарано

Ліам

Чи знайоме вам відчуття,
коли пісня лунає
в найглибших закутках вашої душі?
Це тремтіння, яке вона викликає?
Це відчуття польоту? Абсолютного щастя?
Сміх Луни був моєю улюбленою піснею.
Я був надто цинічним, щоб вірити в долю.
Зрештою, я не мав її зустріти.
Ба більше — кохати її.
Вона була моєю найкращою подругою.
І ми були такі різні.
Вона ненавиділа тишу.
Я ставав собою у спокої.
Вона була наче місяць посеред темної ночі.
Блискуча. Досконала.
Я був зламаним.
Похмурим.
Доки наші два серця не забилися в унісон — а тоді вона вкрала моє.
Я ненавидів її. Хотів сповна відплатити.
Та виявилося, що злодієм у своїй історії був я сам.

Пролог

Луна

Луна, 16 років, Кароліна-Біч

15 травня 2014

Швидше!

Вдивляюсь у стрілки годинника перед собою так, наче здатна прискорювати час. Зосереджуюся, сильно мружу очі, щоби побачити маленькі білі крапки, які витають переді мною, але марно: час, здається, зупинився. Легенько простягаю руку до предмета, що кепкує з мене, і тихо бурмочу щось на кшталт заклинання із «Щоденників вампіра» — Чарлі змусила мене подивитися те шоу разом. Терпляче очікую на диво. Марно. Ну добре, ножа до горла вона мені не приставляла. Хто ж при здоровому глузді відмовиться від споглядання Стефанового преса?

Чотирнадцять хвилин по дванадцятій. Мої страждання скоро закінчатся. Ще секунда — і я поцілю олівцем між очей викладача. Уявляю його простромленим і тихо посміхаюсь. Без сумніву, це була б найзахопливіша подія в його житті. Моя нога несамовито тупотить під столом, а шкіра, здається, розтанула від нестерпної спеки. Цок-цок. Три, два, один...

Нарешті лунає дзвоник. Як і решта учнів, майже вилітаю зі стільця. Не хочу спізнитися на автобус — поспішаю на ланч із Чарлі.

— Міс Коллінз! — хрипкуватий голос містера Шоу гримає за моєю спиною.

— Так? — відповідаю, завмираючи на місці.

— Я перевірів вашу доповідь про США післявоєнних років і мушу визнати, що ваш аналіз був ґрунтовним.

— Мене надихну...

— Наступного разу, коли будете списувати, — він уриває мене із садистською посмішечкою на вустах, — спробуйте змінити хоч кілька слів.

— Я...

— Прибережіть енергію для того, щоб переробити це завдання, — гримає Шоу. — Маєте дві години.

Бляха.

— Але, містере Шоу, у мене зустріч із сестрою за двадцять хвилин. Я не можу її підвести.

— Скільки їй років?

Я єдина дитина в родині, але приховую цей факт. Чарлі — сестра Ліама, мого хлопця. Учора вона зізналася, що з неї знущаються в школі. Крім того, що вона має проблеми з деякими однокласниками, її мучать нічні жахіття, тож я пообіцяла, що віднині ми щодня снідатимемо разом. Цієї ночі Ліам та я знову лежали з нею, доки вона не заснула.

— Чотирнадцять, але...

— Вона це переживе, — знову перериває Шоу. — Повертайтеся на місце.

У мені здіймається тиха лють. Свербить вчепитися пальцями в його скальп і зірвати цю стару перуку. Хочу закричати йому: «Змиріться зі своєю лисиною, містере Я-піт-нію-як-свиня!» — але притримую язика. Серце стискається, коли уявляю, як Чарлі чекатиме на мене одна перед школою. Вона подумає, що я порушила обіцянку.

— Чи можна хоч подзвонити їй, щоб попередити?

Він махає до мене рукою, наче відганяє муху. Притрушений. Швидко виходжу, беру телефон і стримую гнівний зойк, коли бачу, що залишився один відсоток заряду. Встигаю тільки побачити сповіщення про повідомлення від Ліама на екрані блокування, доки той не потух.

Коханий

Чарлі була дуже схвильована зранку.

Дякую, що ти поряд із нею.

PS: дещо закинув у твою шафку.

Люблю тебе, серденьку

(твоя черга).

З усмішкою на вустах подумки відповідаю, як у нас заведено: «Кохаю тебе». Тоді кривлюся. Чарлі. Дідько. Виходжу в коридор, сподіваючись перестріти мою найкращу подругу Каміллу й попросити, щоб вона пішла на ланч замість мене, однак усюди порожньо. Вичавлюю із себе напружений сміх. Або так, або я зараз розплачусь від безвиході. Від думки про те, що я розчарую Чарлі, перевертається шлунок.

— Агов, Трою, стривай! — гукаю учня, що проходить повз, і дякую небесам за цей подарунок. — Можна позичити твій телефон, будь ласка?

Він округлює очі й стурбовано роззирається. Мене би розсмішила ця його наполоханість, якби я не була така схвильована. Відколи ми з Ліамом нарешті зізналися одне одному в почуттях, деякі хлопці почали тримати дистанцію. Я їх не звинувачую. З іншими Ліам поводитьсь не так, як зі мною. Усі його риси, через які я закохалася в нього, добре приховані за подвійним шаром міцної криги.

— Якісь проблеми? — бурмоче Трой.

— Я забула номер Камілли! Слухай, ти його часом не знаєш?

Раптом поталанить? Та дива не сталося — він хитає головою. Я знаю напам'ять лише номер Ліама, але він зараз на тренуванні з баскетболу, що завершиться за декілька хвилин. Ідей більше немає, тож прошу Троя про послугу. Він реагує так, наче я наказала йому відірвати та з'їсти власні яєчка, — весь зблід. Ігнорую жалісний вираз на його обличчі й прошу повторювати за мною те, що він має переказати: «Луна застрягла в класі, просить підмінити її на ланчі з Чарлі».

Легко.

Міс Коллінз, — чую позаду себе. Відповідаю найнеприємнішим голосом, на який спроможна:

— Іду!

А тоді:

— Біжи, Трою, благаю! Не звертай уваги на його вбивчий погляд і перекажи те, що я попросила.

— Доб... Окей, — запинається він.

Я дякую, кажу, що довіряю йому, і повертаюсь у клас. Господи, сподіваюся, він не обісреться, перш ніж передасть моє послання. Знову поставши перед викладачем, закипаю від гніву:

— Затримувати учнів на перервах заборонено правилами, — кажу виклично.

— Волієте подискутувати в кабінеті у директора?

Гр-р-р. Сідаю на стілець і беруся до справи. Замість двох годин я витратила три, бо половину часу вгамовувала нерви, подумки наспівуючи. Це наш із Ліамом спосіб заспокоїтись.

Під кінець дещо емоційно кидаю виконане завдання на його стіл.

— Мені треба повідомити батьків про твою поведінку?

Стримуюся, що не бовкнути: «Повідомте, якщо дізнаєтесь, на якому континенті зараз моя мати». Щось підказує, що глузлива відповідь накличе ще більшу біду.

— У цьому немає необхідності, — я врешті здаюся.

І залишаю клас.

От і маєш, не варто було списувати. Того вечора я пішла на вечірку в місцевий коледж зі своїми найкращими друзями, Каміллою та Тревісом. Бути там — святий Грааль для старшокласників.

Звичайно, через хронічний неталан я забула, що наступного дня мушу здати домашнє завдання. Пізня година й алкоголь змусили мене обрати легкий шлях. Очевидно, я недооцінила силу карми.

Уже розпочалися післяобідні уроки, у коридорі ледь чутно стихений гомін учнів. Я поспішаю, щоб дорогою до шафки не перестріти нікого з дорослих. Без сумніву, бурчання в моєму животі чутно за кілометр, тим паче я здогадуюся, що Ліам міг для мене залишити. Бінго! Пачка «Скіттлз». Шлунок радіє, і я одразу заковтую добрячу жменю — це як наркотик. Очі заплющуються, різнобарвні кислуваті смаки вибухають на язик.

Звук кроків, що наближаються, спускає мене з небес на землю. Швидко зачиняю шафку й тікаю. Якщо попадуся на прогулюванні уроку малювання, батько мене покарає. Але дзуськи! Нізащо у світі не пропущу те, що на мене чекає.

Цього вечора ми вперше кохатимемося. Цього вечора буде наш перший раз.

Сьогодні нас уже ніхто не потурбує. Коли я думаю про це, неймовірне тремтіння пронизує все тіло.

Подалі від головної будівлі вмикаю «айпод» і вдягаю навушники. Здрагаюся на приспіві «She Will Be Loved» Maroon 5. Музика та малювання — мої дві пристрасті. Перша усуває тишу, від якої мені тривожно, друга — дає змогу втекти від реальності, створити щось унікальне, що можна навічно зберегти.

Уявляю себе головною героїнею роману, і, вся замріяна, навіть не помічаю, як підходжу до роздягальні баскетбольної команди Ліама. Аж раптом кров застигає в жилах. Серце калатає. Ні секунди не вагаюсь і одразу повертаю назад.

— Дивіться, кого це вітром занесло, — каже Деніел.

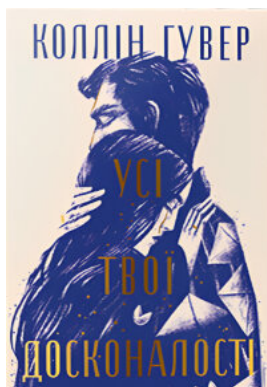
— Не. Чіпай. Мене.

— Охо-хо, — насміхається він. — Оце так пазурі. Ти свій характер обирала напوماцки?

— А твій що? Завжди в режимі блювоти?

Відколи Деніел почав розпускати про мене брудні плітки, я оминаю його десятою дорогою. Зустрічалася з ним лише тиждень торік, після суперечки з Ліамом, — і це було моєю найбільшою помилкою. Він видавав себе за ідеального хлопця, а насправді був гниліший за зіпсовану їжу. Навіть голодний дворовий пес його не чіпатиме.

Рекомендована література

Усі твої досконалості

Якщо ви розкажете.
Реальна історія сестер,
які виросли з матір'ю-вбивцею

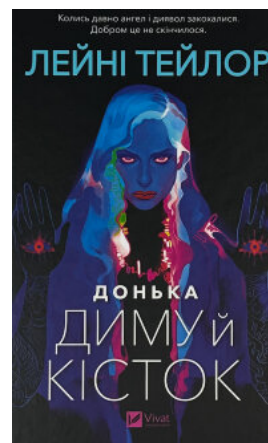
Тримай мене.
Новоанглійська
балетна школа

Викрадений
спадкоємець

Трон в'язня. Книга 2

Донька диму й кісток

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ